

Se kralj Matjaž oženil je,
z Alenčico zaročil se,
prelepo mlado deklico,
kraljico ljubo ogersko.

Zadosti malo z njo živi,
zadosti malo, le tri dni.
Žgoli mu ptica prvi dan:
„Na vojsko brž, na mejo vstan’,

na kraj oblasti dunajske,
dol na pokraj’ne ogerske!“
Matjaž odgovori takó:
„Ne morem zdaj še na vojskó;

so hlapci moji še hromí,
konjiči moji vsi bosí;
še niso sablje brušene
in narejene puške ne.“

Ko ptica drugi dan žgoli,
Matjaž kot prej ji govori;
ko prišla žgolet tretji dan,
za vojsko je že naravnán.

Pokliče kralj Alenčico,
preljubo k seb’ kraljičico,
tako ji pravi, govori:
„Brž moram iti, se mudi,

na kraj oblasti dunajske,
dol na pokraj’ne ogerske.
Bi kdaj ti dolgočas’vala,
otožnost te napadala,

preštevaj zlate rumene,
gradove varvaj zidane;
na vrt naj te ne vodijo,
da Turki te ne vhitijo.“

Zajaše konj’ča brzega,
zadirja z grada belega
na kraj oblasti dunajske,
dol na pokraj’ne ogerske.

Vojaki šator stavijo,
Matjažu ga napravijo;
ko pride, mu zaukajo,
da Turki onkraj slišijo.

Ob vojski zmirom krog letí,
goló pa sabljo v rok’ drži;
ko mahníl je, je prostost dal,
devet je padlo vselej glav.

Po nebu spet je ptičica
prepevala mu pevčica.
Matjaž jo vidi, ostrmi;
mu trikrat šator obleti,

na zlatem jabku obsedi,
zažvrgoli, zagostoli:
„Na konj’ča, konj’ča, kralj Matjaž!
predolgo v číslu tuje ’maš;

dežele meriš druge vse,
al' v skrbi nisi sam svoje!
Glej, tvoja ni še merjena,
kraljica ti je vplenjena!

Turčini so prijahali
Alenčico ti vhiteli!
„Je táka — reče kralj Matjaž —
zavirat meni kaj imaš?

Ne skušaj ptica se z manó
jaz imam puško risano!“
„Če skušam ptica se s tabó,
život mi vzemi in glavó!“

Kralj plane na konjičeka,
na vejico kot ptičica,
predrobno dómu zadriči,
tak' kot na neb' oblak beži,

do svoj'ga grada zidan'ga,
do svoj'ga doma belega.
Hiti napróť mu družina,
najspredej grede mojškrica.

Vsi tarnajo, vzdihavajo,
solzice toč'jo, vekajo,
kraljič pa pravi, govori:
„Ne bojte se, družina vi!

Dans tretji dan gotovo bom
kraljico dal vam spet na dom.
Vi hlapci, predno grem odtod,
meniško me naprav'te spod';

obrijte mi okrog lasé,
kot takemu menihu gre!“
Kot Turk obleči zgor' se dá;
ogrne haljo do petá,

pripaše svetlo sabljico,
na sabljo vozo rudečo;
pod haljo skrije šmarni križ,
kot grom se nos' in blisk in piš.

Si zbere konj'ča iskrega,
njega zasede brzega;
zaškrtne podkev, zapraší,
da pes'k in ogenj se kadí.

Skoz mejo dirja ogersko
v Turčijo doli glóboko.
Na sred Turčije globoke
stojé tri lipe zelene.

Pod prvo konj'če stavijo,
na raj se brhk' oblačijo;
pod drugo raj prodájajo,
pod tretjo krogle rajajo.

Kraljič pri mizi rumeni
tako jim pravi, govori:
„Gospodje ne zamerite,
po čem vi raje pródate?“

Se turški paša zveseli,
prijazno pravi, govori:
„Po zlatu jih ruménemu,
jih je po zlatu belemu.

Junak pa, kateri nam je kos,
naj se brez plače tud' obnos'!“
Kralj seže v aržet svileni
po zlat' rudeče-rúmeni.

Po mizi mu ga zatoči,
da po njej trikrat obleti,
pred pašem turškim obleži.
Mu paša reče, govori:

„Ta zlat je kova znanega,
Matjaža kralja samega.“

Pa reče, pravi kralj Matjaž:
„Povem ti jo, ne bode laž:

Sem ob život Matjaža djal,
mu zlate čisto vse pobral.“
In grede si devojke 'zbrat
in reče godcem zaigrat!

Si mlado 'zvoli Alenčico,
Alenčico, kraljičico;
Ročice si podájata
in urno krog zarajata.

Popraša jo: „Al' me poznaš?
Al' nisem, kot je bil Matjaž?“
Pogledala ga je ostró:
„Matjažu vzel si ti glavo!

Obriti tat, meniški tat,
kakó te hočem jaz poznat'!“
On Turkom dalje govori:
„Kaj pravim vam, gospodje vi!

Al' smem devojki tud' napit',
pijače v kup'co natočit'?“
„Napil pa ti zato ji boš,
ker, kakor vid'mo, svet si mož,

Matjaža si ob glavo djal
in zlate si mu vse pobral.“
Dá v kup'co zlati prstan svoj,
pak ona: „Dični družo moj!

Sem nadjala se nujno te;
pesté, glej, trapi sitni me,
za mano vsi se slinijo,
zdaj brade naj s' obrišejo!“

Kraljič pa jame govoréč:
„Nič težje ni mi v srcu več!
Ko se na konj'ča zaletim,
glej, da s seboj te jaz dobim.

Ta čas bom urno te pobral,
od spred' na belca brz'ga djal;
ko sekal bom na desno stran,
se drži ti na levo stran.“

Matjaž popraša še: „Možjé,
al' vzeti smem slovo od nje?“
„To tudi ti lahko storiš,
ker vid'mo, da sveto živiš.“

Prijel za bele jo roké,
na konj'ča djal jo je pred se.
Po polju k Savi z njo driči
kot ptičica s perotimi.

Pa sabljo golo v rok' drži,
od spodaj kača gor' sedi,
od zgoraj ogenj gre iz nje,
Matjaž jo ročno sukat' vé.

Zdaj Turki se spogledajo,
za njima v curku vderejo,
še paša brado maže si,
zasmeje se, spregovori:

„Sem bil nekda pri njem ujet,
hit'té mu, mojci, glavo vzet',
Alenčico pa meni dat',
ki jo prisrčno imam rad.“

V obójo kralj pa seka stran,
v obójo s' družu umika stran.
Po bliskovo mu sablja gre,
za srpom snopje stavka se;

za koso trava v red leti,
za njim po vrsti Tur'k leži,
pa belče v dir, da prideta
gor do kovača vmazanca.

Matjaž mu reče: „Kaj ti dam?
Da turški kujež si, poznam;
brž konja zbosi, preobúj,
narobe podkve mu prikúj.“

Turčin narobe prekovál,
in kralj z levico zlat dajál.
Z desnico glavo proč mu djal,
do Save konj'če zapektal.

Se vdere vánjo, rezgetá,
vé dobro, kaj na hrbtu 'ma,
da nosi draga sebi dva,
Matjaža kralja slavnega,

in rešeno nevestico,
Alenčico, kraljičico.
Čez reko splava široko
na blaž'no zemljo ogersko.

